

CALPELLA, CAL.

Haloo Selma-täti! — Tämä on ensi kerta, kun kirjoitan Toverittareen. Meillä on kaunis ilma täällä farmilla. Meidän koulu loppuu kesäkuun viidestoista päivä. Minä olen yhdenoista vuoden vanha, käyn koulua ja olen viidennessä luokassa. Minulla on yksi sisko ja yksi veli. He käyvät koulua myöskin. Minun siskoni on ensimmäisessä luokassa ja veljeni ensimmäisessä luokassa. Meidän pitää kävellä yksi maili koulun. Toivon hauskaa kesää kaikille lapsille.

ETHEL LAMPI.

ASTORIA, ORE.

Haloo Selma-täti! Vaikka täällä Astoriassa on paljon suomalaisia lapsia, niin ei milloinkaan näy täältä kirjoja Toverittaren lasten osastossa.

Ei tällä Astorian osastolla ole tällä kertaa ihannellittoa eikä sunnuntai-koulua. Minä toivoisin, että meillä olisi niinkuin muuallakin ihannellittoa tai sunnuntai-koulua, joissa meille puhuttaisiin sosialismista ja opetettaisiin lukemaan ja kirjoittamaan suomenkieltä ja laulamaan. Ja minä toivoisin, että me saisimme pitää lasten iltamia, joihin lapset harjoittelisivat pieniä näytöskappaleita ja suorittaisivat siellä kaiken nuunkin ohjelman. Silloin olisi lapsillakin sellaista touhua, josta olisi ilua ja oppimistakin. Eikö Selma-täti voisi olla hyvä ja kirjoittaa oikein Toverittaren ensisivulle ihannellittoa ja sunnuntai-koulujen tärkeystystä? Ehkä sitten meidänkin osasto ottaisi sen huomionsa ja rupeaisi meille niitä hommaamaan.

Kirjoitan taas toistekin, jos näen tämän päässeeksi lehteen. Ei tämä minunkaan suomenkielen ole virheittöntä, että olisi sitä opettelemista, vaikka olen jo Suomessa oppinut lukemaan suomenkieltä. Veljeni Olavi, joka on kolmannessa luokassa koulussa, osaa myöskin lukea suomenkieltä. Hän oppi viime kesänä sunnuntai-koulussa. Minä olen neljännessä luokassa ja olen nyt yhdenneistöistä ikävuodella. Kyllä meillä on koulussa paljon hauskaa, mutta kotona meillä on ollut ikävää, kun äiti on ollut sairaana, mutta nyt hän on jo vähän parempi.

Toivoisin että serkkuni Canadassa (A. Jarvinen perhe) näkisivät tämän minun kirjeeni ja että hekin kirjoittaisivat joskus lasten osastoon.

Hauskaa kesää Selma-tädille ja kaikille Toverittaren pikkukiloille!
IRJA JARVIN.

Kirjota musteella ensi kerralla, niin säästät minulta työtä — Selma-täti.

DEEP RIVER, WASH.

Päivää kaikki Toverittaren lukijat ja erittäinkin Selma-täti. Ei näytä tulevan kesää. Aina vaan sataa ja tuulee. Hyvin harvoin aurinko paistaa.

Nyt ollaan taas kesälomalla koulusta. Kyllä olenkin väsynyt tuohon koulussa käyntiin. Meillä oli koulunlopsettajaiset ja siellä annettiin jääkermaa ja keekkiä.

Äiti tilasi minulle Lasten Kevään ja olen kovin iloinen siitä että sen sain.

Täällä kuoli Aina Bakilla viime kuun lopussa. Hän oli yksi minun koulutoveristani. Hän oli 19 vuoden vanha. Hänen haudalleen laskettiin sieviä seppeleitä. Lepää rauhassa toverini!

Minut on rokotettu mutta siskoni eivät ole. Täällä on melkein kaikki

lapset rokotettu joita ei ole ennen rokotettu.

Meillä ei täällä ole ihannellittoa. Sunnuntai-koulu täällä on, vaan se ei ole työväen vaan uskovaisten ja minä en käy siellä. Olen viidennessä luokassa kansakoulussa. Ensi vuoden opettajan nimi on Max Wilson.

Toveriuudella

H. M. MIKKOLA.

WOODLAND, WASH.

Haloo Selma-täti!

Tämä on toinen kerta kun kirjoitan Toverittareen. Täällä on oikein satanen kevät, eikä ni jo tulla kesää ollenkaan. Minulla on neljä siskoa ja vanhin on jo mennyt maailmalle melkein vuosi sitten. Me asummekin metsän korpeen, niin tulee enemmän hupia. Meillä oli koulu, joka oli kuin lato, mutta nyt olemme jo yhden talven saaneet käydä paremmassa koulussa. Meillä oli hauskat koulun lopettajaiset. Minä opin neulomaan viime talvena. Meillä oli hyvä opettaja, joka opetti monenlaisia aineita. Hän oli paras opettaja mitä meillä on ollut. Minkälaisen opettajan saamme ensi talvena? Minä tykkään käydä koulua kun on hyvä opettaja. Hauskaa kesää toivon kaikille suurille ja pienille.

SENIA HILL.

PAYNE, MINN.

Haloo Selma-täti! Tämä on ensi kerta kun minä kirjoitan Toverittareen ja minä luen aina sitä kun se tulee äidille. Olen 8 vuoden vanha ja kolmannessa luokassa koulussa. Opettajamme nimi on Miss Sadie L. Guelff. Minulla on kaksi velikkoa ja toinen kulkee jo koulussa ja on 6 vuoden vanha. Me asummekin farmilla ja isällä on posti-konttori. En osaa vielä oikein hyvitä suomenkieltä, mutta nyt tänä kesänä minä opetelen.

Miksi ei Bivablistista ja Gilbertististä koskaan näy lasten kirjoituksia; me olemme asuneet kummassakin ja minulla on niissä paljon tuttavita. Jos tämä painetaan niin sitten kirjoitan toistekin. Hauskaa kesää toivoo
ESTHER PÄIVÄRINTA.

PIKKU VELI

Kirj. ANNA.

Oh, kun olisi iloista! Laskelainen oli jo kauan väkkinnyt mielestäni ja — mutta kun se saapui — missä oli ilo, jota olin niin kauan odottanut ja kuvailut mielestäni. Laskelaispulat ja rieskat olivat leppomatta, iseni tapasin istumassa lähellä vuodeita sen sijaan, että olisin ollut mäkeä laskemassa hoiten toveriini kanssa. Se olikin surun päivä. Tuo veli pienoinen, niin poloinen oli niin kovin sairas, oli jo useamman päivän sairastanut hirmuista tulirokkoa. Hän raukka valitti ääneen.... Ajatelkaa, kuinka se koski minuun. Niin kaunis ja herttainen hän oli aina ollut ennen sairauttaan....

Ja äiti hän oli valvomisesta ja surusta väsynyt ja murtunut. Nyt hän katseli pienokastaan kyynelisin.

— Hän on tänään kiyttömampi, pelkään ettei hän elä enää monta tuntia. Pieni Hannes raukka. Hän katselee niin ondosti, sanoi äiti.

Hetken kuluttua, kun olin mennyt

pienille askareille kyökkiin, kutsui äiti meitä kamarin, sanoen:

— Hannes lähtee pian laskemaan pitkän mäen.

Vol, kuinka se teki minuun kipeää. En tahtonut uskoa, että hän voisi kuolla. Eihän toki. Riensimme häntä hyvästelemään äidin kehoituksesta. Kuinka kylmä oli käsi, jota puristin ja silmät niin haavevat kateessaan. Se sai ruumiini itkusta värähtelemään ja riensin heti keittiöön takaisin itkuaan pidättämään, sillä tiesin, että äidin oli muutenkin jo vaikea kestää.

— Lapset, menkää hetkeksi ulos. — Anna vie noita pienempiä, etteivät hällise, että Hannes voisi hetken nukkua.

Minä ja siskoni vedimme pienempiä laivatelakolle päin, mutta aina seurasi minua pikku Hanneksen kalhoava katse. Kun tullamme takaisin tuli isä juuri pajasta. Aavistuin joltain tapahtuneen. Kun menin kamarin, niin seisoi äiti pyyhkien silmiään lähellä vuodeita ja näin Hanneksen elottomin puoliaivoimin silmin makaavan ilkkumattomana. Oliko hän kuollut, tuo herttainen ja sievä lapsi? En tahtonut uskoa silmäni. Miksikö jumala sallii, ajattelin. Oh, se oli väärin jumalalta tehty... ja minä purskahdin itkemään.

Vikon kuluttua suljettiin pieni Hannes arkkun ja vietin kauas hautausmaalle. Itkin katkerasti pienin veljeni kuoleman johdosta ja seppelöin hänen hautaan vapauden punakukilla, jotka marttyyrien hautoja kaunistavat, sillä marttyyri oli Hanneskin. Hän kuoli ennenaikaisen ja vältettävään kulkutautiliin, tarpeettomasti. Mutta köyhät eivät voi tautia torjua, kun yhteiskunta ei torju eikä anna työläisille mahdollisuutta sen torjumiseen.

Minkätähden onni ei aina viihdy työläisten kodissa

(Jatkoa kuudennelta sivulta)

ukot ja akat, saisimme hyvin suuresti hävetä sitä, että kulutamme vähäisen vapaa-ajamme ja jätellä olevat voimmamme kotirilaisuksiin silloin, kuin me tarvitsisimme sen parempaan. Tarvitsisimme koko voimamme ja tarmomme kapitalistista sortojärjestelmää vastaan taistelllessamme. Heittäkäämme pois toinen toisemme syyttelemisen, sillä on alhaista hyökätä aina heikoimpiensa päälle. Liika työllä ja huollilla rasitettuja ja tylistettyjä, kaksinkertaisilla orjan kahleilla kidutettuja äitejä pitäisi kehoittaa ja neuvon herättää tietämättömyyden unesta ja saada taloudellisen ja poliittisen taistelujärjestön riveihin. Muistakaa miehet että teistä, teidän tietoisuudestanne ja huomaavaisuudestanne hyvin suuresti riippuu kotionni! Samoin se riippuu naisistakin. Molemmissa miehissä ja naisissa, on mahdollotakin luontelta kottelämän onnelliseksi tekemiseen. Tulisi tarkoin ajatella ja tutustua toisiinsa ennen kuin ottaa perhe-elämän velvollisuudet päällensä.

Vasta sitten kun me joukolla järjestymme korjaamaan olemme siedettävimmiksi kuin mitä ne nyt ovat; voivat miehet vantaa vaimoiltaan kunnollista kotitalouden hoitoa. Kuitenkin tulisi koettaa, sikähä kuin mahdollista näissäkin puutteellisissa oloissa, säilyttää kotirauha, eikä vanttia toisiltamme jonnin joutavia. Mitä

enempi kotirauhan säilyttäneitä perheitä meidän sosialistien keskuudessa on, sitä enempi ja parempia taloudellisen ja poliittisen taistelun taistelijoita meillä on. Myöskin voimme jälkeläisistämme kasvattaa suuren työmiehen innokkaita ja tietoisia jatkajia. Siihen meidän tulisi miehlissä ja naisissa pyrkiä!

Sotilasnainen.

MITEN LINNAN RAKENTAJALLE KÄVI.

(Arabialainen satu.)

Keskiajalla oli Arabiassa kuningas, joka halusi rakentaa kaksi loistavaa linnaa, jotka tekisivät hänet tunnetuksi ja kuuluisaksi. Mutta hän ei itse luonnollisesti osannut rakentaa niitä yhtä vähän kuin suunnitella niiden piirustuksia.

Hän sai silloin kuulla puhuttavan erästä arkkitehdistä, jonka nimi oli Samnar ja joka asui jossain kaukaisessa maassa ja oli maailman kuulu taitavuudestaan. Kuningas lähetti hänelle pyynnön saapua luokseen luovata runsaan luvun. Samnar tuli ja alkoi työhön. Vähän ajan kuluttua oli hän rakentanut kaksi linnaa.

Toista kutsuttiin nimeltä Sadir ja siinä oli kolme kupoola. Toisen nimi oli Havarnak ja siihen kuului mahattava pitosali. Sadirin linna oli valkea ja kuvastelbe päivän värejä niin, että se oli siertävä päivän koittaessa, valkeaa keskipäivällä ja keltaan liialla auringon laskiessa. Kuningas oli ihastunut ja antoi Samnarille kaunista vaatteita, paljon rahaa, kultia, hopeita ja jalokiviä.

— No hyvä, sanoi Samnar, kun näki kuninkaan lahjan. Jospa olisin tietänyt, että kuningas minut noin hyvin palkitsi, olisimpa pystyttänyt hänelle vielä ihmeellisemmän linnan — linnan joka pyöräisi myötäpäivää aamusta iltaan!

Nämä sanat saapuvat kuninkaan korviin. Hän alkoi peljätä, että Samnar todellakin tekee vielä sellaisen linnan ja niin tuodoin ei hänen oma Haveranikka kauvemmin olisikaan ihmeellisin palatsi Arabiassa.

Mitä tuli tehdä? Hän ei tahtonut kadottaa ihannuttaan.

Hän teki suunnitelman käskien kullattaa arkkitehti Samnarin korkealle Havarnakiin ja sitten heittäjä hänet muurin yllä.

Niin onnettomasti kävi Samnarille. Hän lepäsi kuolleena ja Havarnak oli kopein linna, minkä hän koskaan oli rakentanut.

Kuninkaanla ei ollut, kuten huomaamme, mitään kitollisuuden tunteita arkkitehtiä kohtaan. Hän huolehti ainoastaan omasta kunniansaan ja maineestaan ja oli valmis ijäksi tuhoamaan Samnarin, tuon nerokkaan miehen.

Sinä lukijani tiedät myöskin että meidänkin aikanaamme heitetään miehiä muurin ylitse. Työnantajat kohtelevat suurta työläisjoukkoaan mitä itsekkäämmällä tavalla.

Palkkoorjia pannaan usein töihin pimeisiin ja epäterveellisiin huoneisiin. He abertavat toimissa, joissa heidän verensä myrkyttyy. Syövät huonoa ruokaa ja ovat pakotetut pukeutumaan riisuihin. Koko heidän elämänsä on alituista vaivaloista ereenpäin raahaamista.

Eikö tämä ole yhä epäinhimillistä kuin tulla muurin yllä heitetäksi.

LEIMASIMIA (Rubber Stamps) kaikesta laadusta saa tilata Toverin Kirjakaupasta.